

ikke kunde hjælpe, naar vi her stod paa et andet Standpunkt; men jeg finder ikke, at det er nogen tilstrækkelig Undskyldning. Vi have ikke været vantet til, at man tog saa meget Hensyn til os fra de vekslende Regeringers Side, at vi ikke fra dem kunde vente Forslag, med Hensyn til hvilke det var tvivlsomt, om vi ville tage imod dem. Hvis der virkelig var varm Sympati og ivrige Bestræbelser hos Regeringen for at komme væk fra de uheldige Sider, som ere anerkendte af alle, vilde man sikkert ikke lade sig afholde fra at fremkomme med Forslag i saa Henseende ved de Udtalelser om et forskelligt Hovedsynspunkt, som ere komne frem i denne Sag. Men det er blevet ved Talemaader og intet andet fra de vekslende Regeringers Side. Naar jeg siger „intet andet“, vil jeg dog til fulde erkende, at der har været nedsat en Kommission til at drøfte disse Spørgsmaal, og det vil jeg særlig bede de tre ærede Talere af Regeringspartiet bemærke, som i Dag have haft Ordet og som anbefalede en saadan Kommissions Nedsættelse for dog at sige noget, at vi, som den højtærede Minister selv mindede om, have haft en Kommission til at drøfte disse Spørgsmaal. Ganske vist blev den bunden baade paa Hænder og Fødder i Henseende til, hvad den skulde udtale sig om; men den sprængte selv Baandene og udtalte sig i alt Fald delvis om Hovedspørgsmaalene i denne Sag; og paa Grundlag af en saadan Udtalelse er jo netop det her foreliggende Forslag affattet. Naar det fra en æret Talers Side er blevet anbefalet, at det skulde være en Kommission, hvori ikke blot de, der havde Kritikken vaagen over for det bestaaende, men ogsaa de, der sad inde med Argumenter for det bestaaende, havde Sæde, er det en ganske mærkelig Udtalelse over for den tidligere Kommission, da den i alt Fald overvejende netop bestod af Tilhængere af det bestaaende System. Det var for saa vidt langt mere paa sin Plads, naar det ærede Medlem for Odense Amts 2den Valgkreds (M. Madsen) tog Ordet for, at det blev en blandet Kommission, der ogsaa rummede andre Anskuelser end dem, der falde sammen med det bestaaende; thi det havde man ikke taget tilstrækkeligt Hensyn til ved den tidligere Kommission. Det forekommer mig altsaa, og deri er jeg enig med den højtærede Minister, at vi have haft nok af Kommissionsbehandling. Naar man ganske simpelt lægger det Arbejde, den har gjort,

til Side, og ikke rører ved dens Arbejde, har man ikke megen Glæde ved at nedsætte den. Dette er jo ikke det eneste Omraade, hvor Justitsministeriet har stillet sig saaledes over for sine egne Kommissioner; men i Øjeblikket have vi kun med dette at gøre. Jeg tror, der er Materiale nok for den højtærede Regering til at fremkomme med et Forslag, hvis den virkelig havde Sind til at komme bort fra det bestaaende og ikke vilde lade Sagen forsumpe. At der ikke fremkommer et saadant, maa skyldes, at Ministeren mangler Sympati eller holdes i Skøderne af Politii eller Læger — jeg ved for øvrigt ikke hvilke — som ikke ønske en Forandring af det bestaaende. Naar Ministeren dernæst fremhævede, at vort Standpunkt, som han skønt med Urette udtrykte sig var saa negativt, og nærmere forklarede det saaledes, at vi lod Kampen mod Usædeligheden, baade den, der skyldtes de moralske og de sanitære Hensyn, og den, der skyldes Hensynet til den offentlige Orden, falde, er jeg saa uenig som vel muligt med den højtærede Minister deri, ganske simpelt fordi jeg mener, at man neppe nok kan betegne det nuværende System som en Kamp mod Usædeligheden. Det er den ikke; maaske man fra visse Sider tror det, men min og mine Medforslagsstilleres og mange andres Opfattelse af denne Sag er, at den bestaaende Ordning ikke i mindste Maade virker til Bekæmpelse af Usædeligheden og dens skadelige Følger, men tværtimod virker befordrende derpaa. Den højtærede Minister vil forstaa, at vi ud fra dette Synspunkt ikke kunne se noget forskrækkeligt i at lade falde det, som man saaledes kalder en Kamp, men som har vist sig at være en Fiasko og intet andet paa alle de tre Omraader, den højtærede Minister nævnte. Til en Begyndelse fremhævede den højtærede Minister det moralske Synspunkt og sagde, at det var det, der fandt sit Udtryk i Straffelovens § 180, som vi ville ophæve. Det undrer mig at høre den højtærede Minister udtale dette, og jeg tror at turde sige, skønt jeg der staar over for min gamle Lærer i Strafferet, at den højtærede Minister vist staar saa temmelig ene med dette Syn paa § 180, i alt Fald naar Hensyn tages til den i sin Tid nedsatte Straffelovskommissions Betænkning; thi naar man læser dens mere „gedulgte“ Motivering — det var med Forsæt, at den var „gedulgt“, den skulde netop ikke fremtræde offentligt for tydeligt — læser